

ת"פ (ירושלים) 54051-02-21 - מדינת ישראל יחידת תביעות מחוז ש"י נ' אלעזר שושן

ת"פ (ירושלים) 54051-02-21 - מדינת ישראל ע"י יחידת תביעות מחוז ש"י נ' אלעזר שושן ע"שלום ירושלים
ת"פ (ירושלים) 54051-02-21
מדינת ישראל ע"י יחידת תביעות מחוז ש"י

נגד

אלעזר שושן ע"י

ב"כ עו"ד אביחי חג'בי

בית משפט השלום בירושלים

[25.07.2024]

כבוד השופט ארנון איתן

החלטה

רקע ותמצית טיעוני הצדדים:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טעון, בביצוע עבירות של הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בצירוף סעיף 29 (א) לחוק העונשין, וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.
2. על פי הנתען בכתב האישום המתוקן, ביום 25.9.2020 בשעה 02:10 או בסמוך, הגיע הנאשם ברכבו יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, למשתלת אבו רביעה בסמוך לצומת גיתאי אבישר.
3. הנאשם האחרים נכנסו למשתלה ונטלו מהמקום עצים בני שנתיים, 3 חבילות של גדרות במבוק וכ-10 עצי פרי. שווי הגניבה כ-800 ₪.
4. הנאשם והאחרים העמיסו את הרכוש הגנוב על גגון הרכב ונסעו מהמקום.
5. בעת הצגת הסדר הטעון ציינה המאשימה, כי עמדתה להטלת מאסר למשך 3 חודשים בעבודת שירות, כאשר הסנגור יהיה חופשי בטיעונו, לרבות בסוגיית ההרשעה.
6. על בסיס תוכנו של תסקיר המבחן והמלצתו החיובית, הסכימה המאשימה לשנות מעמדתה (לקולא) ולאמץ את עמדת שרות המבחן להטלת צו של"צ, למעט בסוגיית ההרשעה. לדבריה, בהעדר הוכחה לנזק ממשי וקונקרטי, יש לפעול בהתאם לכלל הנהוג לפיו הליך פלילי מסתיים בהרשעה, זאת לצד התחייבות ופיצוי למתלונן.
7. ההגנה מנגד מבקשת לאמץ את עמדת שרות המבחן במלואה, נוכח נתוני החיוביים של הנאשם, רף החומרה שבמעשה, גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירה, והעדר רישום פלילי קודם. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לכללים שנקבעו בהלכת "כתב". על פיו, הנאשם חוסה תחת אותם תנאים שנקבעו במסגרת הלכה זו. עוד צוין, כי המעשה נעשה מתוך פזיזות וחוסר שיקול דעת, ולא משום דפוסים עברייניים. הסנגור הדגיש, כי קיים חשש שרישיונו של הנאשם לשאת נשק יבוטל ככל ויורשע, ונתון זה הינו מהותי בשים לב למקום מגוריו של הנאשם.
8. במסגרת ראיות המאשימה לעונש, הוגש תצהיר נפגע העבירה, וכן נשמעה עדותו בבית המשפט. המתלונן התייחס לתחושותיו בעקבות האירוע, וכן לנזק הכספי שנגרם לו כתוצאה מהמעשה.

דיון:

9. המחלוקת הטעונה הכרעה במקרה דנן, נוגעת בשאלה האם בנסיבות המקרה קיימת הצדקה להורות על ביטול ההרשעה. לצורך הכרעה בסוגיה זו יש להביא בחשבון את הנתונים הבאים:

א. הנאשם הינו בחור צעיר כבן 23 וחצי כעת, נשוי ואב לילדה, אשר במועד ביצוע העבירה היה כבן 19 ומספר חודשים. בהתאם לפסיקה המנחה ישנו מקום להתחשב בגילו הצעיר של נאשם בעת גזירת העונש. (ראו: ע"פ 6961/17 אבו אלקיעאן נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.3.18)).

ב. הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו. הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה והיחידה בפלילים. מאז ביצוע העבירה חלפו כארבע שנים. מאז אותם אירועים לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים.

ג. להתרשמות שרות המבחן המדובר בבחור המנהל אורח חיים תקין מבחינה תעסוקתית ומשפחתית, וכן מסייע להוריו כלכלית. לנאשם רשת משפחתית תומכת. שרות המבחן מתרשם, כי ביצוע העבירה נעשה על רקע גילו הצעיר, עת נהג בפזיזות, אך מאז עבר הליך בשלות. הנאשם הביע חרטה על ביצוע המעשה בשרות המבחן, ולדעתם ביצוע העבירות חריג לאורחות חייו.

ד. בנסיבות בהן ביצע הנאשם את המעשה בגיל צעיר, ומתוך מטרה שלא לפגוע באפשרויות קידום לעתיד, ממליץ שרות המבחן לשקול את ביטול ההרשעה. כפי שציין הסנגור בצדק, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה ניתן לקבוע שהנאשם חוסה תחת התנאים שנקבעו בפסיקה המנחה, לרבות השפעת ההרשעה על דימויו העצמי כאשר המדובר בבחור צעיר העורך מאמצים לניהול אורח חיים נורמטיבי ותקין. לכך יש להוסיף את העובדה, כי להרשעה ישנה משמעות מיוחדת והיא כשלעצמה עלולה לעיתים לגרום לנאשם נזק רב, ולסגור בפניו מסלול של לימודים או עיסוק שהוא מעוניין בו, ודאי ביחס לנאשם שמעצב בשלב זה את עתידו. בהקשר זה יש להוסיף כי קיימת בפסיקה בעת האחרונה מגמה של הגמשת הדרישה בדבר הוכחת נזק קונקרטי לעתידו התעסוקתי או השיקומי של נאשם. בבית המשפט העליון עלתה לדיון טענה, מוצדקת בבסיסה, שנאשמים צעירים הנמצאים בראשית גיבוש דרכם המקצועית, מתקשים להוכיח את הנזק המקצועי שייגרם מהרשעתם, שכן זה טרם ידוע. נקבע במסגרת אותה החלטה, כי אין מקום להתחשב בגיל הנאשם, בייחוד משום חומרת העבירות שעבר הנאשם באותו המקרה. (ראו: רע"פ 3989/15 ש' גוזלאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.8.15)).

ה. בהתאם להחלטה זו קבע הרכב בית המשפט המחוזי (מרכז-לוד) שמכאן יש ללמוד שבין שני הפרמטרים הנלקחים בחשבון לצורך בחינת שאלת אי ההרשעה, מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", כאשר ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר, ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם, כל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן המדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות המצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי. (ראו: ע"פ 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.08.15) סעיף 69 לפסק הדין).

ו. בענייננו, אין חולק כי המדובר בעבירות, שמבלי להקל בהן ראש, חומרתן ברף נמוך. על כן ניתן לקבוע כי הדרישה להוכחת נזק ממשי וקונקרטי במקרה דנן הינה מופחתת, ודי בטעמים שהובאו לעיל, כדי לבסס מסקנה מספקת בנסיבות העניין לפגיעה כללית בעתידו של הנאשם, המצדיקה את ביטול ההרשעה.

- ז. אף בהתאם למבחנים הנוספים שנקבעו בפסיקה ניתן לטעמי לקבוע כי ניתן לסיים את ההליך באי-הרשעה. מבחינת האינטרס הציבורי, הרי שאין המדובר ברף חומרה של עבירה אשר יש בו כדי למנוע אפשרות לסיום ההליך באי-הרשעה, ואף מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים מעלה כי על-פי רוב מוטלים על נאשמים עונשים של צו של"צ ו/או מאסר צופי פני עתיד, כעתירת המאשימה כעת, ולעתים צו של"צ ו/או קנס כספי.
10. ממכלול הטעמים שהובאו לעיל, ראיתי לאמץ את עמדת ההגנה ולהורות על סיום הליך באי-הרשעה, זאת לצד צו של"צ, פיצוי וחתימה על התחייבות.
11. אשר על-כן, הנני מורה כדלקמן:
- א. הרשעת הנאשם בדיון מבוטלת, וההליך מסתיים באי-הרשעה, תוך קביעה שהנאשם ביצע את העבירות שבכתב האישום המתוקן.
- ב. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות. שירות המבחן מתבקש להגיש תכנית של"צ לאישור בית-המשפט בתוך 30 יום.
- ג. פיצוי למתלונן בסך ₪ 1200 אשר ישולם עד ליום 1.9.2024.
- ד. התחייבות בסך ₪ 3000 להימנע מביצוע העבירה בה הורשע בכתב האישום המתוקן וזאת למשך שנה מהיום. רשמתי את התחייבות הנאשם בע"פ.
- מזכירות בית המשפט תמציא העתק ההחלטה לשירות המבחן.
- זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.
- ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ד, 25 יולי 2024, במעמד הנוכחים.